



Arrest

nr. 86 541 van 30 augustus 2012
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 17 juli 1982 in Makhety (Tsjetsjenië). Op 18 september 2007 huwde u traditioneel met M.G. (...). Met uw man woonde u samen in Grozny. Uw man verblijft nog steeds in Tsjetsjenië.

Uw broer, Y.A. (...) (O.V. 5.510.587), heeft in 1999 in Tsjetsjenië enkele maanden ingestaan voor de veiligheid van een Belgische journalist, in opdracht van jullie dorpsgenoot, I.B.-A. (...), een zakenman die eerst in Nederland woonde en nu in Spanje woont. Daarnaast werkte uw broer A. (...), alsook ook uw andere broer, Y.A. (...), sinds 1999 samen met B.-A. (...) door geld en medicijnen te leveren aan de voorstanders van de voormalige president van de Tsjetsjeense republiek, D. (...).

In 2003 vluchtte uw broer A. (...) naar België waar hij op 22 september 2003 een asielaanvraag indiende, omdat hij in Tsjetsjenië werd vervolgd omwille van de door u verklaarde, bovenvermelde activiteiten. Op 22 februari 2005 werd aan A. (...) het vluchtelingenstatuut toegekend door de Vaste Beroepscommissie.

Kort na het vertrek van A. (...) vluchtte uw andere broer, A. (...), naar Azerbeidzjan, waar hij met zijn vrouw woonde. A. (...) kwam echter regelmatig terug naar Tsjetsjenië en hij bleef samen met B.-A. (...) actief in het sponsoren van de voorstanders van D. (...).

Op 6 augustus 2011 werd uw broer A. (...) vanuit uw ouderlijke huis in Makhety door leden van de Tsjetsjeense en Russische autoriteiten meegenomen. Heel het huis werd hierbij door hen doorzocht en er werden geld en wapens aangetroffen. Sindsdien is A. (...) spoorloos. Kort na zijn ontvoering zijn leden van de autoriteiten nog drie keer naar uw ouderlijke huis gegaan.

Op 17 augustus 2011 vluchtte uw andere broer, Y.A. (...), naar Turkije omwille van de verdwijning van uw broer A. (...). Op het einde van september 2011 kwam er een convocatie toe op uw naam, geadresseerd op uw verblijfs- en domicilieadres in Grozny. U zou zich moeten melden op 3 oktober 2011 in de hoedanigheid van verdachte. Omdat u hierdoor vreesde hetzelfde lot te zullen ondergaan als uw broer A. (...), besloot u het land uit te vluchten.

Op 2 november 2011 vertrok u met een taxi vanuit Grozny naar Minsk (Wit-Rusland). Vanuit Wit-Rusland reisde u met een chauffeur met een personenwagen door naar België, waar u aankwam op 7 november 2011 en op 14 november 2011 uw asielaanvraag indiende.

Na uw vertrek uit uw herkomstland zouden mensen in militaire uniformen jullie burens in Makhety hebben benaderd. Ze vroegen naar u en vroegen of er iemand in uw ouderlijke huis is thuis geweest.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw geboorteakte, een convocatie op uw naam, een brief van fotograaf B.S. (...) over de hulp die uw broer A. (...) hem heeft geboden toen hij in november 1999 een reportage maakte in Tsjetsjenië, een kopie van een deel van het Russisch binnenlands paspoort van uw broer A. (...), het arrest van de Vaste Beroepscommissie in het kader van de asielaanvraag van uw broer A. (...), internetfragmenten over zakenman B.-A. I. (...) en een foto van B.-A. I. (...).

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen hebt met de autoriteiten omdat uw broers, Y.A. (...) (O.V. 5.510.587) en A. (...), met de Tsjetsjeense zakenman I.B.-A. (...) hebben samengewerkt. Zo stond A. (...) op vraag van I.B.-A. (...) in 1999 twee maanden in voor de veiligheid van een Belgische journalist. Daarnaast hielpen A. (...) en A. (...) sinds 1999 I.B.-A. (...) in het sponsoren van de voorstanders van D. (...).

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Uit uw verklaring blijkt dat het feit dat u werd opgeroepen door de ordediensten de aanleiding vormde voor uw vlucht uit uw herkomstland (CGVS, p. 10, 13). U legde hiervan een oproepingsbrief voor op uw naam. U zou zich moeten melden op 3 oktober 2011 bij een onderzoeker in de hoedanigheid van verdachte.

Er bestaan echter ernstige aanwijzingen om de authenticiteit van deze oproepingsbrief te betwijfelen.

Zo ontbreekt de hoofding met de naam en de gegevens van de uitreikinginstantie in de linkerbovenhoek, alsook de datum waarop ze werd opgesteld. Voorts werd er onderaan de convocatie wel een handtekening geplaatst, doch ontbreken de naam en de functie van de persoon door wie ze werd opgesteld. Eveneens werd er niet ingevuld bij welke dienst u zich diende te melden. Daarnaast bevat deze convocatie geen informatie over de manier waarop ze werd afgeleverd, noch over de zaak in het

kader waarvan u werd opgeroepen. Zij tevens opgemerkt dat reeds met het blote oog te zien is dat deze convocatie veel lijkt weg te hebben van een met balpen ingevulde en uitgeknipte kopie (zie stippels en kantlijnen).

Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

Al deze elementen doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van deze convocatie.

In ditzelfde kader verklaarde u voorts dat de convocatie werd afgeleverd op het einde van september 2011, zijnde een maand voor uw vertrek (CGVS, p. 9-10).

Het is bijgevolg opmerkelijk dat u deze convocatie pas neerlegde na uw gehoor op het Commissariaat-generaal, omdat ze vanuit Rusland nog naar u moest worden opgestuurd.

Het is tevens opmerkelijk dat u verklaarde dat u zo snel bent moeten vertrekken, omdat u werd opgeroepen aan de hand van deze convocatie, hoewel u pas een maand na de oproepingsdatum bent vertrokken (CGVS, p. 7, 10, 13).

Zelf wist u ook niet bij welke dienst, welke persoon, en in welke hoedanigheid u zich diende te melden (CGVS, p. 10). Indien u werkelijk door de autoriteiten in uw land van herkomst gezocht of vervolgd zouden worden, is het onaannemelijk dat u zo weinig weet over de aan u gerichte convocatie, te meer het feit dat u werd opgeroepen aan de hand van deze convocatie de aanleiding voor uw vlucht uit uw herkomstland vormde (CGVS, p. 10, 13-14).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u dat uw broers, A. (...) en A. (...), samenwerkten met de Tsjetsjeense zakenman, I.B-A. (...), die in Spanje woont. Zo heeft A. (...) op zijn vraag twee maanden ingestaan voor de veiligheid van een Belgische journalist. Daarnaast werkten A. (...) en A. (...) ook samen met B.-A. (...) in het financieel steunen van de voorstanders van de voormalige president van de Tsjetsjeense republiek, Dudayev. Zo zouden ze hem geholpen hebben met het leveren van geld en medicijnen aan de voorstanders van Dudayev (CGVS, p. 5, 11-12). A. (...) deed dit tot hij naar België vluchtte in 2003. A. (...) bleef samenwerken met B.-A. (...) tot hij werd meegenomen op 6 augustus 2011. Hij haalde goederen van B.-A. (...) uit Turkije die door iemand naar daar werden gebracht (CGVS, p. 12).

U was echter weinig concreet over de precieze activiteiten van uw broers met betrekking tot hun samenwerking met B.-A. (...).

U verklaarde zelf niet te weten wat ze concreet deden, daar vrouwen in Tsjetsjenië niet betrokken worden bij mannenzaken (CGVS, p. 12). Toch kan in het kader van uw asielaanvraag van u verwacht worden dat u zich hier meer zou hebben over ingelicht bij uw broer A. (...), die eveneens in België verblijft.

Voorts wist u niet wat B.-A. (...) als zakenman precies doet (CGVS, p. 11-12).

U wist daarnaast evenmin of uw man, die nog steeds op uw verblijf- en domicilieadres verblijft in Tsjetsjenië, er nu problemen heeft omwille van uw problemen, noch of er leden van de autoriteiten op dat adres zijn langs geweest na uw vertrek uit uw land van herkomst, hoewel de convocatie die u voorlegt op dat adres is geadresseerd. U verklaarde niet te weten wat daar gebeurd is na uw vertrek en geen contact meer te hebben gehad met uw man sinds uw aankomst in België (CGVS, p. 7, 13).

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u sinds uw aankomst in België wel nog contact onderhoudt met uw nicht in Tsjetsjenië (CGVS, p. 6 en 13).

Bijgevolg beschikte u wel over de mogelijkheid om te informeren naar uw man en de problemen die hij na uw vertrek eventueel zou gekend hebben.

U wist tot slot evenmin of de aanhouding van uw broer A. (...) op 6 augustus 2011 een officiële aanhouding betrof (CGVS, p. 5).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen en meer op de hoogte zou zijn met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt uw asielrelaas verder uitgehold.

Zij ook opgemerkt dat uw broer Y.A. (...) (O.V. 5.510.587), in het kader van zijn asielaanvraag aangaande zijn activiteiten waardoor hij werd vervolgd, enkel vermeldt dat hij in 1999 Russische luchtaanvallen had gefilmd en hierna, op vraag van I. B.-A. (...), enkele keren heeft ingestaan voor de veiligheid van buitenlandse journalisten, tot in het jaar 2001. Dit laatste deed hij naar eigen zeggen in samenwerking met de broer van B.-A. (...), I.I.-A. (...), en een zekere S.Y. (...). Hij vermeldde echter niets over het financieel steunen van de voorstanders van Dudayev in samenwerking met B.-A. (...) en jullie broer A. (...), noch over de door u verklaarde activiteiten van jullie broer Y.A. (...) (DVZ broer, p. 16-22; CGVS broer dringend beroep, p. 6-15; CGVS broer ten gronde, p. 2-11). Dit is uiterst merkwaardig.

Aangaande uw reisweg verklaarde u onderweg van Rusland naar België niet in het bezit te zijn geweest van een geldig reisdocument en u zou onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 8-9).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijke paspoort controle.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een personenwagen, zonder persoonlijk gecontroleerd te zijn (CGVS, p. 8-9), de EU zou zijn binnengekomen.

In dit verband is het eveneens onwaarschijnlijk dat u niet wist of er onderweg grenscontroles waren. U verklaarde dat de chauffeur deze omzeilde, doch wist u hoegenaamd niet hoe. U verklaarde evenmin afspraken te hebben gemaakt met de chauffeur die u van Wit-Rusland naar België bracht, indien er onderweg iets mis zou lopen (CGVS, p. 9).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 8-9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Deze vaststelling heeft ook implicaties voor de aannemelijkheid van de afwezigheid van andere belangwekkende identiteitsbewijzen.

Zo slaagde u er niet in uw Russisch binnenlands paspoort, het identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen.

U beweerde precies dat u tijdens uw reis in het bezit was van uw Russisch binnenlands paspoort. U verklaarde dat u het hebt afgegeven aan de chauffeur die u van Wit-Rusland naar Brussel bracht, omdat u bang was en dacht dat u zo gemakkelijk de grens zou kunnen oversteken omdat u dacht dat hij bepaalde connecties had. Bij aankomst hebt u uw binnenlands paspoort niet teruggevraagd, omdat u dat was vergeten (CGVS, p. 8).

Deze uitleg is niet geloofwaardig, te meer gezien u in dergelijke door u beschreven omstandigheden niet waakzamer bent geweest ten opzichte van een dergelijk belangrijk identiteitsdocument.

U verklaarde dat de chauffeur een kennis is van uw broer A. (...). Toen u werd gevraagd of u dan niet via uw broer met deze chauffeur in contact kon komen (u verklaarde zelf niet over zijn contactgegevens te beschikken), opdat u uw binnenlands paspoort kon terugvragen en het ons kon bezorgen, antwoordde u dat u zou zien wat u kon doen. U kreeg vijf werkdagen de tijd om uw binnenlands paspoort voor te leggen (CGVS, p. 8). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal dit echter niet ontvangen.

Deze elementen doen bijgevolg het vermoeden ontstaan dat u uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de uitreiking van uw internationaal paspoort (waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 8-9)), verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, een brief van fotograaf B.S. over de hulp die uw broer A. (...) hem heeft geboden toen hij in november 1999 een reportage maakte in Tsjetsjenië, een kopie van een deel van het Russisch binnenlands paspoort van uw broer A. (...), het arrest van de Vaste Beroepscommissie in het kader van de asielaanvraag van uw broer A. (...), internetfragmenten over zakenman B.-A. I.(...), en een foto van B.-A. I. (...)) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en de kopie van de voorkant van het Russisch binnenlands paspoort van uw broer A. (...) bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw broer, die niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Voorts wordt de inhoud van de brief van fotograaf B.S. (...) over de hulp die uw broer A. (...) hem heeft geboden toen hij in november 1999 een reportage maakte in Tsjetsjenië, evenmin in twijfel getrokken. Deze brief levert echter geen bewijs van de overige door u verklaarde activiteiten van uw broers, noch van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten met betrekking tot uw broer A. (...) en uzelf.

Ook de foto van I.B.-A. (...) en de inhoud van de internetfragmenten aangaande zijn activiteiten worden niet in twijfel getrokken. Zij echter opgemerkt dat u verklaarde dat in deze internetfragmenten niets vermeld wordt over uw broers (CGVS, p. 14).

Het arrest van de Vaste Beroepscommissie in het kader van de asielaanvraag van uw broer Y.A. (...) (O.V. 5.510.587) bevestigt dat aan hem door deze Commissie op 22 februari 2005 het vluchtelingenstatuut werd toegekend.

Gelet op het feit dat u een asielaanvraag heeft ingediend zes jaar nadat inzake de asielaanvraag van uw broer een appreciatie werd gemaakt die toen heeft geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u zelf verklaarde asielproblemen en gelet op de ondertussen gewijzigde situatie in Tsjetsjenië (2005 tot 2012), waardoor het Commissariaat-generaal heeft genoopt tot een andere aanpak in de appreciatie van de asielaanvragen uit deze regio, kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag niet worden verantwoord.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 22 maart 2012 een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster stelt dat zij Tsjetsjenië heeft moeten verlaten omwille van de problemen van haar broers met de autoriteiten, waardoor zij zelf in de problemen is geraakt.

Verzoekster laat gelden dat haar broer, Y.Ab., in 2008 zelf erkend is als vluchteling in België. Verzoekster geeft aan dat haar broer, Y.Ad., zich in Turkije bevindt nadat haar broer Ay. op 6 augustus 2011 door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten werd meegenomen uit het ouderlijk huis.

Verzoekster laat verder gelden dat zij een convocatie heeft neergelegd om zich als verdachte aan te melden bij de politie en voert aan dat het Commissariaat-generaal stelt dat dit document onrechtmatig is verkregen, zonder evenwel enig onderzoek te hebben gevoerd.

Waar het Commissariaat-generaal het verdacht vindt dat verzoekster deze convocatie pas heeft neergelegd na haar verhoor op het Commissariaat-generaal, terwijl zij verklaart in alle haast te zijn vertrokken uit Tsjetsjenië, laat verzoekster gelden dat zij hier in België eerst werd ondergebracht in een centrum en zij nadien contact heeft gehad met haar familie ten einde haar de documenten toe te sturen. Verzoekster voegt er aan toe dat het niet uitmaakt wanneer zij deze documenten heeft ontvangen; zij stelt deze documenten te hebben neergelegd lopende de asielprocedure waardoor de commissaris-generaal er volgens haar wél rekening moet mee houden.

Wat betreft haar reisroute stelt verzoekster dat zij niet via de legale manier Europa is binnengekomen; zij heeft bij het binnenkomen van de Europese Unie een bergweg gevolgd en geen grenscontrole moeten passeren.

Verzoekster verwijst verder naar het ambtsbericht van januari 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken betreffende de mishandelingen, foltering, martelingen, ontvoeringen, verdwijningen en buitengerechterlijke executies in de Noordelijke Kaukasus.

Uit deze informatie kan volgens verzoekster afgeleid worden dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds onstabiel is.

Verzoekster laat gelden dat het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken op zijn website een reisadvies weergeeft waarbij reizen naar Tsjetsjenië ten strengste wordt afgeraden gezien het grote risico voor terroristische aanslagen, ontvoeringen,... Deze informatie is volgens verzoekster belangrijk

voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming, gezien het duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië nog niet veilig is.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State aangaande machtsoverschrijding.

Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat ze steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en besluit dat ze derhalve niet behoorlijk naar recht is gemotiveerd.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoekster verwijst naar het ambtsbericht van januari 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken betreffende de mishandelingen, folteringen, martelingen, ontvoeringen, verdwijningen en buitengerechterlijke executies in de Noordelijke Kaukasus, een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden

aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken op zijn website een reisadvies weergeeft waarbij reizen naar Tsjetsjenië ten strengste wordt afgeraden en dat deze informatie belangrijk is voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming, antwoordt de Raad dat een reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor (onafhankelijke) instanties, belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging van asielzoekers.

Waar verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, onderstreept de Raad dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaand argument kan dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal vooreerst correct op dat er ernstige aanwijzingen zijn om de authenticiteit van de door verzoekster neergelegde oproepingsbrief te betwisten; de commissaris-generaal vond het bovendien opmerkelijk dat alhoewel verzoekster verklaarde snel te zijn vertrokken omdat zij werd opgeroepen aan de hand van deze convocaties, pas een maand na de oproepingsdatum is vertrokken en deze convocaties pas neerlegde na haar verhoor op het Commissariaat-generaal:

“Uit uw verklaring blijkt dat het feit dat u werd opgeroepen door de ordediensten de aanleiding vormde voor uw vlucht uit uw herkomstland (CGVS, p. 10, 13). U legde hiervan een oproepingsbrief voor op uw naam. U zou zich moeten melden op 3 oktober 2011 bij een onderzoeker in de hoedanigheid van verdachte. Er bestaan echter ernstige aanwijzingen om de authenticiteit van deze oproepingsbrief te betwifelen. Zo ontbreekt de hoofding met de naam en de gegevens van de uitreikinginstantie in de linkerbovenhoek, alsook de datum waarop ze werd opgesteld. Voorts werd er onderaan de convocaties wel een handtekening geplaatst, doch ontbreken de naam en de functie van de persoon door wie ze werd opgesteld. Eveneens werd er niet ingevuld bij welke dienst u zich diende te melden. Daarnaast bevat deze convocaties geen informatie over de manier waarop ze werd afgeleverd, noch over de zaak in het kader waarvan u werd opgeroepen. Zij tevens opgemerkt dat reeds met het blote oog te zien is dat deze convocaties veel lijkt weg te hebben van een met balpen ingevulde en uitgeknipte kopie (zie stippels en kantlijnen). Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Al deze elementen doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van deze convocaties.

In ditzelfde kader verklaarde u voorts dat de convocaties werd afgeleverd op het einde van september 2011, zijnde een maand voor uw vertrek (CGVS, p. 9-10). Het is bijgevolg opmerkelijk dat u deze convocaties pas neerlegde na uw gehoor op het Commissariaat-generaal, omdat ze vanuit Rusland nog naar u moest worden opgestuurd. Het is tevens opmerkelijk dat u verklaarde dat u zo snel bent moeten vertrekken, omdat u werd opgeroepen aan de hand van deze convocaties, hoewel u pas een maand na de oproepingsdatum bent vertrokken (CGVS, p. 7, 10, 13). Zelf wist u ook niet bij welke dienst, welke persoon, en in welke hoedanigheid u zich diende te melden (CGVS, p. 10). Indien u werkelijk door de autoriteiten in uw land van herkomst gezocht of vervolgd zouden worden, is het onaannemelijk dat u zo weinig weet over de aan u gerichte convocaties, te meer het feit dat u werd opgeroepen aan de hand van deze convocaties de aanleiding voor uw vlucht uit uw herkomstland vormde (CGVS, p. 10, 13-14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.”

Verzoekster beperkt zich in haar verweer in het verzoekschrift louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken en minimaliseren van de vaststellingen van de commissaris-generaal waar zij poneert dat de commissaris-generaal oordeelt dat het bedoelde document onrechtmatig is verkregen zonder evenwel enig onderzoek uit te voeren en dat het ook niet uitmaakt wanneer zij dit stuk heeft ontvangen aangezien zij het neergelegd heeft tijdens de asielprocedure, waardoor de commissaris-generaal er rekening mee moet houden.

Dergelijk verweer is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar uitleg dat zij in alle haast is vertrokken en pas van uit België contact had met haar familie en gevraagd had om haar documenten toe te sturen, niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en zij aldus in gebreke blijft.

Verder merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster onaannemelijke verklaringen aflegde met betrekking tot haar reisweg:

“Aangaande uw reisweg verklaarde u onderweg van Rusland naar België niet in het bezit te zijn geweest van een geldig reisdocument en u zou onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 8-9). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijke paspoort controle. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een personenwagen, zonder persoonlijk gecontroleerd te zijn (CGVS, p. 8-9), de EU zou zijn binnengekomen. In dit verband is het eveneens onwaarschijnlijk dat u niet wist of er onderweg grenscontroles waren. U verklaarde dat de chauffeur deze omzeilde, doch wist u hoegenaamd niet hoe. U verklaarde evenmin afspraken te hebben gemaakt met de chauffeur die u van Wit-Rusland naar België bracht, indien er onderweg iets mis zou lopen (CGVS, p. 9).”

Verzoeksters verweer overtuigt niet. Wederom beperkt verzoekster zich tot het herhalen van eerder blote beweringen waar zij laat gelden dat zij niet via de legale manier Europa is binnengekomen maar een bergweg heeft gebruikt zonder de grenscontrole te zijn gepasseerd.

De Raad wijst er op dat van verzoekster in redelijkheid mag verwacht worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis kan toelichten. Dat verzoekster quasi geheel onwetend is over haar reisweg, keert zich tegen haar geloofwaardigheid.

De Raad deelt ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar internationaal paspoort, waarvan zij verklaarde er nooit één te hebben gehad, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit het land is vertrokken, verborgen te houden.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoekster onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van haar asielrelaas, onder meer met betrekking tot de samenwerking van haar broers met B.-A. en de situatie van haar echtgenoot die nog steeds in Tsjetsjenië verblijft op hun domicilieadres.

De commissaris-generaal merkte tevens correct op dat verzoekster een weinig overtuigende uitleg gaf omtrent het ontbreken van haar binnenlands paspoort waardoor het vermoeden bestaat dat zij bewust dit document zou achterhouden voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie of de uitreiking van haar internationaal paspoort verborgen te houden.

Tenslotte kon de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stellen dat het arrest van de Vaste Beroepscommissie in het kader van de asielaanvraag van verzoeksters broer, Y.Ab., bevestigt dat van hem de vluchtelingenstatus werd toegekend op 22 februari 2005, maar dat een zelfde beoordeling van verzoeksters asielaanvraag niet kon worden verantwoord gelet op het feit dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend zes jaar nadat inzake de asielaanvraag van haar broer een appreciatie werd gemaakt, gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door verzoekster verklaarde asielproblemen en gelet op de ondertussen gewijzigde situatie in Tsjetsjenië.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift niet ingegaan wordt op deze overwegingen waardoor deze staande blijven en de Raad ze tot de zijne maakt.

De Raad merkt op dat verzoekster zich voor het overige in haar verzoekschrift beperkt tot het herhalen van bepaalde aspecten van haar asielrelaas en het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 16 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizendentwaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE